

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIO.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

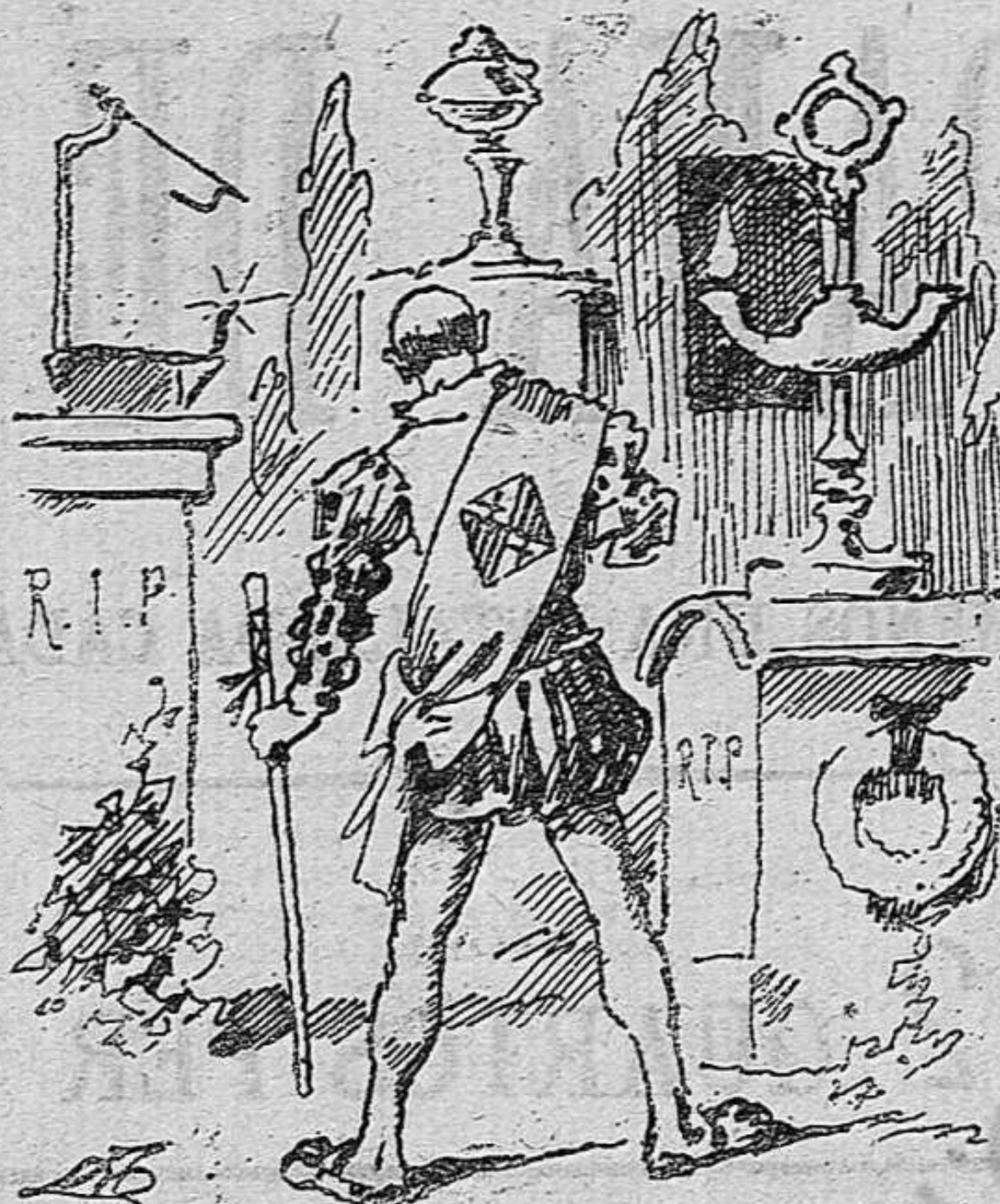
LOS CIRIS DEL MONUMENT.

N' hi han alguns de tan gastats que yo ya 'ls treuria del candelerero.

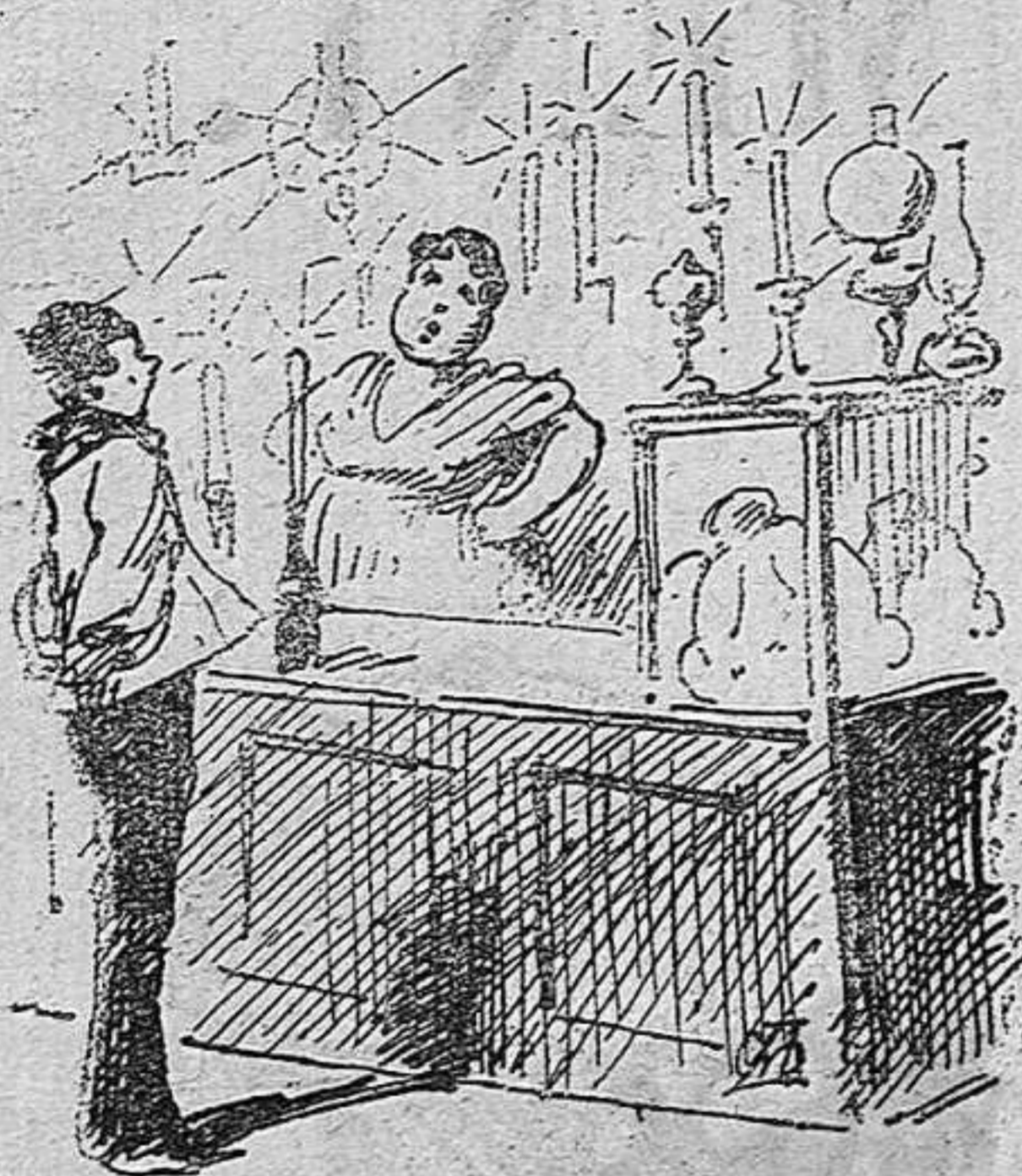
—¡Mosso! Café.—¿Ab llet?
—Ab llum.

D. Juan Tenorio Municipal.
«Alzaos fantasmas vanos.»

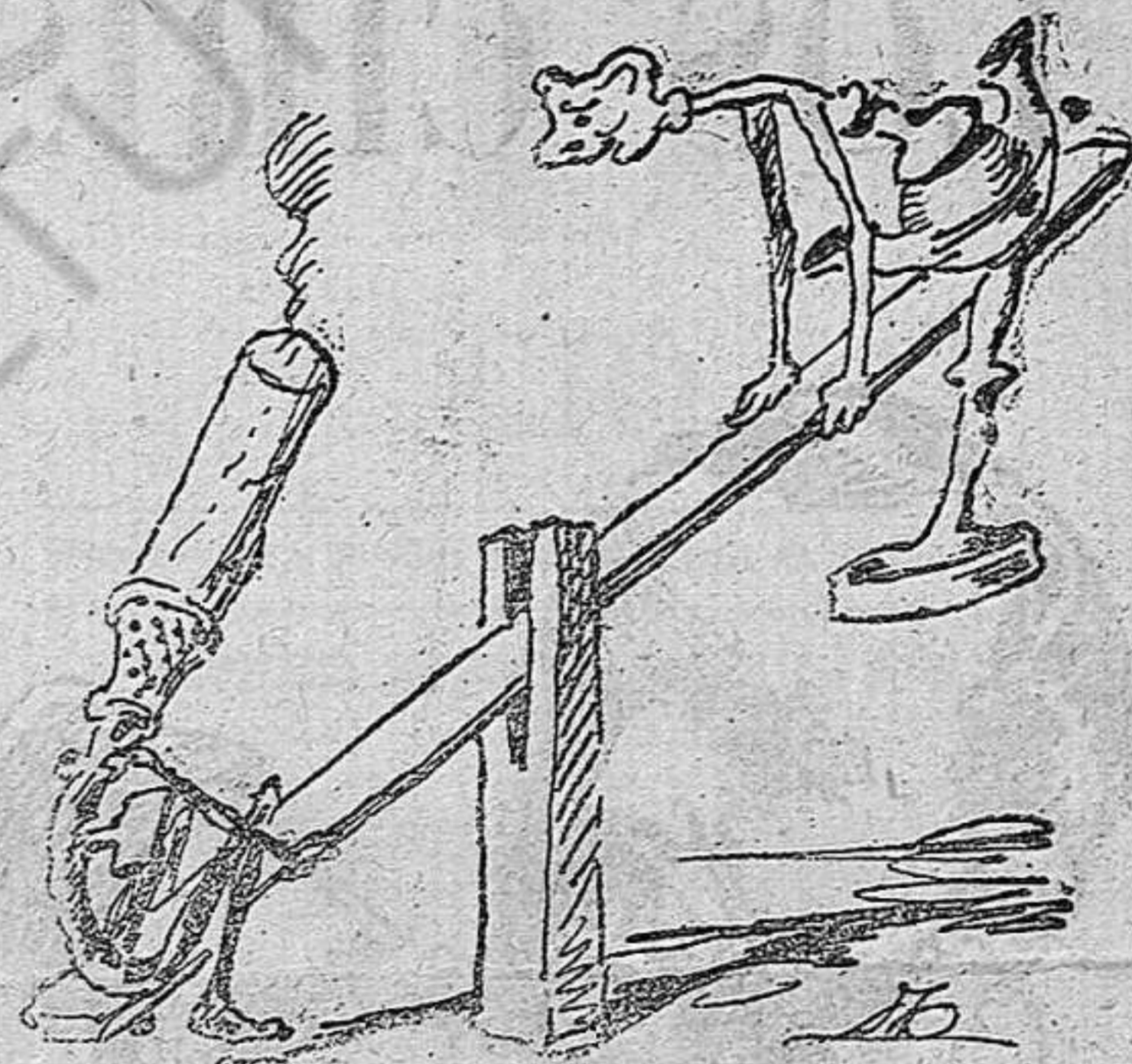
Diu qu' anirém tan bé,
que 'l Diari ho porta.

¡Donchs digueu qu' aquest any s' han
guarnit los monuments avants d' hora!

Ya li deya jo senyó Ambrós que
tornariam a veure llumaneras.

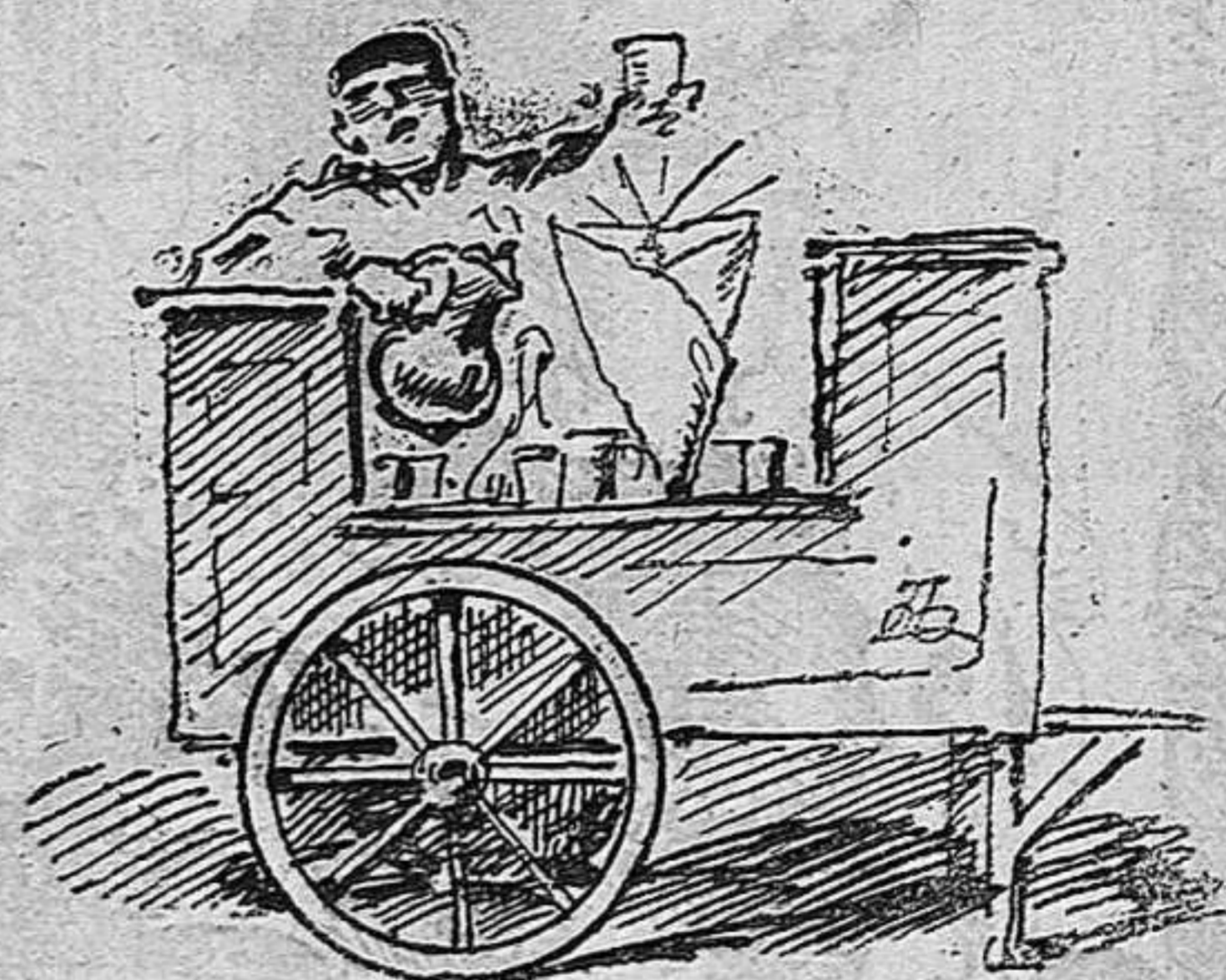
Lo gas s' abaixa y l' oli puja.
—¡Viva l' adelanto!

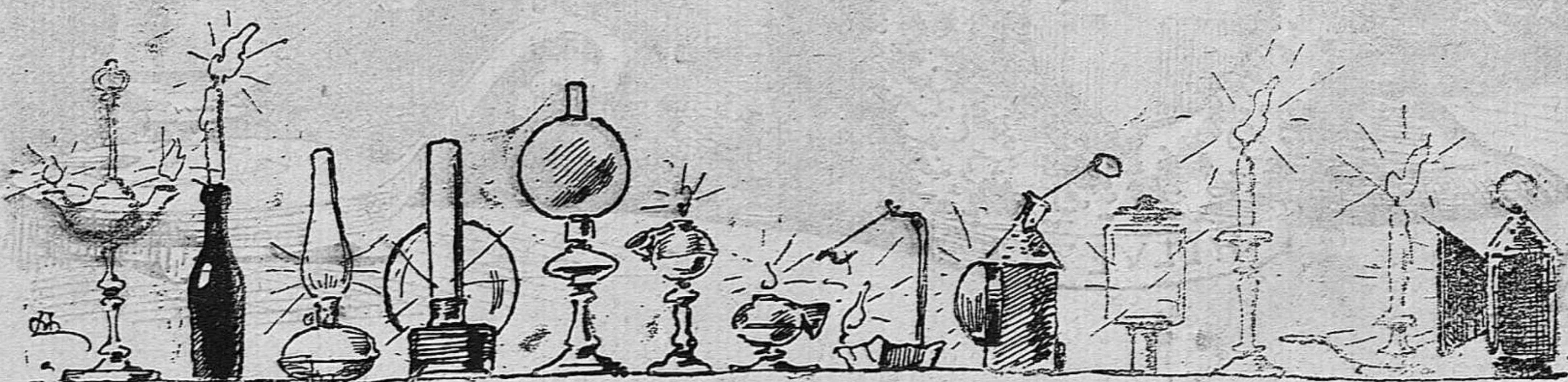
Palmatorias ab candela, mitja pela.

—¿Y tú qu' has pagat?
—No que he apagat.

Un que ni paga ni apaga.

Manifestació anti-oscurantista.

A casa un fotógrafo hi anà aquests dies un municipal per retratar-se.

Mentres s'esperava, lo fotógrafo estava a punt de retratar a una familia forastera.

—Com volen lo retrato? va preguntarlos.
—Fermant un grupo...

Lo municipal al sentirho exclamà ab mal modo, tot alsantse de la cadira;

—Fuera grupos!
Se creya qu'era à la plassa de Sant Jaume.

A un pobre jove un municipal à la plassa de sant Jaume va tallarli un tros d'orella.

Aquest sí qu'encare que l'autoritat aquest any no haja permes la «Passió» podia exclamar ab Malcus:

—«Ay, ay, de mí desgraciat que la orella me han tallat»

Y com que allà mateix ahont fan lo mal allà 'l reparan, lo metje de l'Arcaldia emulant à Jesús va enganxarli.

Al sant Pere que tant bè va emplear lo sabre, mereix ben bè que 'l fassan primer papa dels municipals.

Un deya:

—Vaja, que vols que 't diga! A mí 'm sembla que l'ajuntament haurà de plegà velas.

—No, responia un altre: qui plegará las velas serán los cafés, quan l'impost quedí abolit.

Llegeixo en un periódich:

«Los perruquers no mes afeitarán de set à set.»

De manera que quan tingan mitja barba pelada, si cauhen las set del vespre, l'hi deurán dir al parroquià:

—Ja veurá, passi demà de bon dematí y acabarem la feyna.

Si La Campana no 'ls fá riure, dispensin.

A mes de petróleo, velas, espelmas, ciris y oli 's consum tant y tant chiste, que casi no 'ns ne queda per nosaltres.

Epitafi per un Ajuntament.

Va fer un paper d'estrassa, y 'l pobre caigué de nas: va morí à causa del gas; tiréuli à sobre una gas-sa.

Lo que son las cosas!

Qui 'u havia de dir que manant en Cánovas, aumentessin d'una manera tant extraordinaria los partidaris del petróleo!

Y que no 's pensin que sigan gent de poch

mes ó menos, descamisats, com si diguéssim, res d'aixó.

La classe mitxa, la de las pelas es la que en un santiamen s'ha convertit en adoradora de aquell líquit.

Paraulas de en Benet y Colom, alguns mesos endarrera:

—Llum, llum, molta llum.

Paraulas de un concejal que per compte de gas, crema ciris:

—No hi ha mes cera que la que crema.

En algun café quan un parroquià demanava una gaseosa hi compareixia 'l mosso y deya:

—Aquí t'ha una viuda del pobre gas que va morir lo dilluns últim.

Un parroquià va contestar:

—Ja veurá, si la gaseosa es viuda, digui al fabricant que la posi de dol lligant lo tap ab cordills negres.

L'Ajuntament:—Jo aumentaré los drets de consum del gas.

Un consumidor:—Está bè, donchs jo 't sortiré ab algun ciri trencat.

En una clase de química:

—¿Qué es el gas?

—Un cos que no 's veu.

—¿Perqué serveix?

—Fins ara à Barcelona havia servit per fé llum; ara ja no es mes que un article de lujo.

La professó de sant Jaume, no 's va fé 'l dimars, perque no estava segú 'l temps, segons va dir lo rectó d'aquella iglesia.

Nosaltres creyem que la professó perxó 's va fer sino que la professó anaba per dintre.

En una casa. La senyora:

—Mariano, sento molta furtor, vés mira; 'm sembla que hi ha un escape de gas.

—No s'ha d'escapar, santa cristiana, si l'ajuntament l'hi posa un recárrech tant espantós.

Una rahó que demostra que l'Ajuntament no sortirá ab la seva.

Los consumidores tancan las aixetas del gas, de manera que qui s'haurà de menjar tot lo gas no será 'l públich, sino l'Ajuntament.

Y ja es sapiguda una cosa, que 'l gas no alimenta, asfixia.

La gent no fa mes que parlar d'aixó del gas. Jo ja 'm veitj poch mes ó menos lo que pasará.

La ciutat à las foscas, lo carro municipal encallat en un carrer sens sortida y lo conductor

renegant perque ha perdut l'oremus... y mes endavant la vara...

—Ve den Pau, que diu lo poble!
—No 'n fassi cas Son quatre gats que 's queixan de vici. Y tot per qué? Perque 'l municipi, que es amant del progrés vol probar la solidificació del gas... y convertirlo en dobles de cinch duros.

—Noy, ¿saps que penso?
—¿Qué?
—Que en lo café de 'n Cuyás devian representar alló del «Robinson» l'altra nit.
—¿Vols dir?
—Ja veurás. Jo ho sopeso perque al passar, me va semblar sentir à dins molt de burgit y uns que cridavan:
«¡Embárgali, embárgali, embárgali!»

Tres societats que podrian formar una sola:
La unió de las clases productoras.
La unió de las clases consumidoras.
Y la unió de las clases apagadoras.

—Senyó metje, que hi diu del meu mal?
—Estigui tranquil. Això es efecte de algun gas que s'ha format en lo ventrell.
—¿Ay, pobre de mí! No ho fassi corre... ¿qui sab si despres vindrian à embargarme la persona, à falta d'altre cosa?

No 's pot negar que las rogativas al fi y al cap produheixen sos efectes. Ara ab aixó del gas, no vindria mal que 'n tornessin à fer, demanant que sarti lo sol à las nits.
¡Com diuhen que aixó dels miracles ho fa possible tot!
¡Qui sab!

Lo dilluns à la plassa de sant Jaume. Reynava la fosquetat: hi havia grupos. De prompte sur la lluna y ressona un aplauso. Un viatjer inglés que per casualitat se trobava à Barcelona va escriure à la cartereta:
—«España aplaudir la luna; tener grandes simpatías por Turquía.»

Un amich mèn que 's diu Partegas, desd' avuy se firma Parte.
—¿Y aixó? l'hi he preguntat avuy.
—Nada, segueixo la moda: tambe hi apagat lo gas.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

En un ball de máscaras.

Cuidado que 'l meu marit ens segueix.
¿Ahont es lo marit?

Aquí teniu à Judith.

¿Ahont es Holofernes?

Aquí hi ha 'l Turch.

¿Ahont son l' Inglés y 'l Rus?

Lo Sultan.

¿Ahont té las vuit donas?